

РЕШЕНИЕ

№ 516

гр. София, 31.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 11-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Д.Д.

при участието на секретаря ЛЮБА СТ. СТАТЕЛОВА
като разгледа докладваното от Д.Д. Административно наказателно дело № 20221110215706 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59-63 ЗАНН

Образувано е по жалба на ТП *** против Наказателно постановление № 22-2200407/25.10.2022 г., издадено от директора на ДИТ-София, с което, на основание чл. 415, ал. 1 КТ на жалбоподателя била наложена имуществена санкция, в размер на 1 500 лева.

НП е обжалвано от санкционираното лице. В жалбата си оспорва наказателното постановление, с доводи за открита процедура по несъстоятелност и за негоден субект на отговорност. Моли за отмяната му.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се представлява.

Административнонаказващият орган, редовно призован, се представлява. Оспорва жалбата. Претендира деловодни разноски.

Съдът, като съобрази изложените от страните доводи и възражения и служебно провери законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, с оглед изискванията на чл. 314 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, намира за установено от фактическа страна следното:

На 20.05.2022 г. на ТП *** била извършена проверка по спазване на трудовото законодателство. С протокол от същата дата, били дадени предписания, сред които и под № 8: „Да изплати на *** определеното (начисленото) във ведомостта за заплати за м.08.2020 г. обезщетение при уволнение за времето, през което работникът е останал без работа, съгласно чл. 222, ал. 1 КТ вр. чл. 228, ал. 3 КТ“. Срокът на предписанието бил до 09.06.2022 г. Предписанието не било оспорено.

При последваща проверка на 29.08.2022 г., било констатирано, че предписанието не е изпълнено.

Гореописаната фактическа обстановка се установява след анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства за тяхното установяване: показанията на свидетеля Р. А.; АУАН; НП; разписка за връчване; заповеди за компетентност; протоколи за проверка; ведомост; уведомително писмо; идентификационна карта.

За всички посочени по-горе в настоящото изложение обстоятелства доказателствената съвкупност е еднопосочна и, при отсъствие на противоречащи си доказателства, *per argumentum a contrario* от разпоредбата на чл. 305, ал. 3 НПК, подробен доказателствен анализ се явява ненужен. Закрепената в АУАН и НП фактическа обстановка не просто се подкрепя от показанията на актосъставителя, но, на практика, не се оспорва и от самия жалбоподател.

В тази връзка, твърдението за обявяване в несъстоятелност не намира опора в представените от жалбоподателя доказателства (от тях се установява единствено сезирането на съда за откриване на процедура).

Въз основа на гореустановената фактическа обстановка настоящият състав прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата

Същата е процесуално допустима, доколкото е подадена от надлежно легитимирана страна – наказаното физическо лице и срещу подлежащо на обжалване НП. С оглед на това, последната е породила присъщия ѝ суспензивен (спира изпълнението на НП) и деволутивен (сезиращ съда) ефект.

По приложението на процесуалния закон

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е винаги инстанция по същество – чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Това означава, че съдът следва да провери законосъобразността на постановлението, т. е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – аргумент от чл. 314, ал. 1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие, съдът служебно (чл. 13, чл. 107, ал. 2 и чл. 313-314 НПК вр. чл. 84 от ЗАНН) констатира, че АУАН е издаден от компетентен орган; в предвидената от закона писмена форма и съдържание – чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, както и при спазване на предвидения за това процесуален ред.

Налице е редовна процедура по връчването на НП на жалбоподателя, но и по правило това обстоятелство има отношение единствено към началото на преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, но не и към законосъобразността на неговото издаване, което хронологически предхожда връчването му.

При незавършило административнонаказателно производство (т. е. при липса на дължими публични задължения – наложени санкции, които да бъдат коментирани, в контекста на масата на евентуалната несъстоятелност), своето процесуално значение би имала единствено липсата на връчване на АУАН и НП на евентуален временен синдик (или друга сходна фигура, съобразно италианското законодателство). В конкретния случай, обаче, те са връчени на лице с адвокатска

правоспособност (което е автор и на приетата за разглеждане жалба, предмет на настоящото производство), поради което и дори да се приеме за налично отклонение от процесуалните стандарти, същото не би могло да се квалифицира, като съществено, т. е. в контекста на отменителните основания.

По приложението на материалния закон

НП е незаконосъобразно, от материалноправна гледна точка.

Действително, съобразно разпоредбата на § 1, т. 1 от ДР на КТ, " Работодател" е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение, включително за извършване на надомна работа и работа от разстояние и за изпращане за изпълнение на работа в предприятие ползвател. В този смисъл и, в качеството си на поделение (търговско представителство в Република България на *** ООД, Р. Италия), жалбоподателят има качеството на работодател и е годин адресат на императивни законови изисквания и задължителни предписания на контролните органи.

Разпоредбата на чл. 412а КТ, обаче, лимитативно изброява субектите, които могат да бъдат санкционирани, по реда на Кодекса: физически лица (с глоба) и юридическите лица, еднолични търговци и граждански дружества по ЗЗД (с имуществена санкция). В този смисъл и от една страна, на формално основание, търговското представителство не попада в приложното поле на цитираната разпоредба, а от друга – то изобщо не е и правосубектно (вписването в регистрите на БТПП и БУЛСТАТ има регистрационен режим, без конститутивно действие), поради което и не може да бъде самостоятелен субект на отговорност.

В този смисъл и отправената от жалбоподателя процесуална критика се явява основателна, а атакуваното наказателно постановление – незаконосъобразно.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-2200407/25.10.2022 г., издадено от директора на ДИТ-София, с което, на основание чл. 415, ал. 1 КТ, на ТП *** била наложена имуществена санкция, в размер на 1 500 лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба, по реда на АПК, чрез Софийски районен съд пред Административен съд – София-град, в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____